

**YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (laajennettu viides jaosto)**

12 päivänä lokakuuta 1999 *

Asiassa T-48/96,

Acme Industry Co. Ltd, Thaimaan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bangkok, edustajanaan asianajaja Jacques Bourgeois, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Marc Loesch, 8 rue Zithe,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Antonio Tanca, avustajinaan asianajajat Hans-Jürgen Rabe ja Georg M. Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

ja

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö Kareen Rispal-Bellanger ja saman osaston ulkoasiainsihteri Sujiro Seam, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

väliintulijoina,

jossa kantaja vaatii Kiinan kansantasavallasta, Korean tasavallasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien mikroaaltouunien tuontia koskevan lopullisen polkumyöntitullin käyttöön ottamisesta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 5/96 (EYVL 1996, L 2, s. 1) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. D. Cooke sekä tuomarit
R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.3.1999 pidetyssä suullisessa
käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiseikat

- 1 Tällä kanteella vaaditaan kumottavaksi Kiinan kansantasavallasta, Korean tasavallasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien mikroaaltouunien tuontia koskevan lopullisen polkumyöntitullin käyttöön ottamisesta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 5/96 (EYVL 1996, L 2, s. 1; jäljempänä kanteen kohteena oleva asetus). Tämä asetus annettiin Kiinan kansantasavallasta, Korean tasavallasta, Thaimaasta ja Malesiasta peräisin olevien mikroaaltouunien tuontia koskevan väliaikaisen polkumyöntitullin käyttöön ottamisesta 5 päivänä heinäkuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1645/95 (EYVL L 156, s. 5; jäljempänä

väliaikainen asetus) jälkeen. Nämä asetukset annettiin polkumyynnillä tai viennituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä perusasetus) nojalla.

- 2 Kantaja, Acme Industry Co. Ltd (jäljempänä kantaja tai Acme) on Thaimaan oikeuden mukaan perustettu, mikroaaltouunien tuotantoa ja vientiä harjoittava yhtiö, joka on japanilaisen holding-yhtiön, Nisshin Industry Co. Ltd:n tytäryhtiö (jäljempänä Nisshin-konserni). Nisshin-konsernin määräysvallassa on myös korealainen mikroaaltouunien valmistaja Korea Nisshin Co. Ltd (jäljempänä Korea Nisshin) ja mikroaaltouunien, muun muassa kantajan tuottamien, jakelua hoitava japanilainen yhtiö Imarflex Mfg Co. (jäljempänä Imarflex).
- 3 Groupement interprofessionnel des fabricants d'appareils d'équipement ménagerin (kotitalouskoneiden tuottajien yhteenliittymä) kesäkuussa 1993 tekemän valituksen johdosta komissio julkaisi 18.12.1993 ilmoituksen Kiinan kansantasavallasta, Korean tasavallasta, Thaimaasta ja Malesiasta peräisin olevien mikroaaltouunien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta (EYVL C 341, s. 11). Tutkimus koski ajanjaksoa 1.10.1992—30.9.1993.
- 4 Komissio lähetti kantajalle tutkimukseen liittyvän kyselylomakkeen, johon kantaja vastasi 4.2.1994 päivätyllä kirjeellä. Komission pyynnöstä kantaja täydensi vastaustaan 22.2.1994 päivätyllä kirjeellä. Mikään muu thaimaalainen tuottaja ei tehnyt yhteistyötä tutkimusmenettelyssä.
- 5 Komissio teki ensimmäisen tarkastuskäynnin Imarflexin toimitiloihin Osakaan (Japani) 19.4.1994 tarkastaakseen kantajan kyselylomakkeeseen antamat vastaukset. Komissio teki tarkastuskäynnin myös Korea Nisshinin toimitiloihin 22.4.1994 ja Acmen toimitiloihin 5. ja 6.5.1994.

- 6 Komissio antoi 5.7.1995 väliaikaisen asetuksen, jolla kantajan valmistamiin mikroaaltouuneihin sovellettavaksi väliaikaiseksi tulliiksi vahvistettiin 20,3 prosenttia.
- 7 Komissio ilmoitti 14.7.1995 päivätyssä kirjeessään kantajalle keskeisimmät tosiseikat ja näkökohdat, joiden perusteella se oli ottanut käyttöön väliaikaisen polkumyöntitullin (jäljempänä väliaikainen tiedoksiantokirje).
- 8 Kantaja esitti 31.7.1995 huomautuksensa tästä väliaikaisesta tiedoksiantokirjeestä.
- 9 Komissio ilmoitti 24.10.1995 päivätyllä kirjeellään kantajalle keskeiset tosiseikat ja näkökohdat, joiden perusteella se aikoi ehdottaa neuvostolle lopullisen polkumyöntitullin käyttöönottamista (jäljempänä lopullinen tiedoksiantokirje).
- 10 Kantaja esitti huomautuksensa tästä lopullisesta tiedoksiantokirjeestä 3.11.1995 päivätyssä kirjeessään.
- 11 Neuvosto antoi 22.12.1995 kanteen kohteena olevan asetuksen, jolla otetaan käyttöön 14,1 prosentin suuruinen lopullinen polkumyöntitulli kantajan valmistamien, Thaimaasta peräisin olevien mikroaaltouunien osalta. Asetuksesta ilmenee, että komissio ja neuvosto eivät ole voineet määrittellä normaaliarvoa Thaimaan markkinoilla tosiasiallisesti käytetyn hinnan perusteella, sillä kantaja ei ole myynyt mikroaaltouuneja tai samaan taloudellisen toiminnan alaan kuuluvia tuotteita kotimarkkinoillaan. Tämän johdosta yhteisön toimielimet ovat laskeneet laskennallisen normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukaisesti ja katsoneet asianmukaiseksi vahvistaa myyntikustannusten, hallintokustannusten ja muiden yleiskustannusten (jäljem-

pänä yleiskustannukset) määrän sekä voittomarginaalin ”muulla kohtuullisella perusteella” * ja käyttää tässä tapauksessa Korean kotimarkkinoiden, jotka ovat ainoat tutkimuksen kohteena olevat kilpaillut markkinat, jossa on toteutettu samankaltaisten tuotteiden voittoa tuottavaa myyntiä edustavassa määrin, osalta todettua määrää. Kantajien viemien mallien laskennalliset arvot on näin ollen laskettu ottaen huomioon ”materiaaleihin ja tuotantoon liittyvät, sekä kiinteät että muuttuvat kustannukset” (jäljempänä tuotantokustannukset), joihin on lisätty yleiskustannuksia vastaava määrä sekä kohtuullinen voittomarginaali (kanteen kohteena olevan asetuksen 26 perustelukappale sekä väliaikaisen asetuksen 46 ja 36 perustelukappale).

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

- 12 Kantaja toimitti esillä olevan kanteen 29.3.1996 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.
- 13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun neljännen jaoston puheenjohtajan 23.10.1996 antamalla määräyksellä komissio ja 9.12.1996 antamalla määräyksellä Ranskan tasavalta hyväksyttiin väliintulojoiksi tukemaan komission vaatimuksia. Jälkimmäisessä määräyksessä hyväksyttiin lisäksi kantajan pyyntö siitä, että käsittely olisi luottamuksellista Ranskaan nähden.
- 14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu viides jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Se kuitenkin esitti asianosaisille tiettyjä kirjallisia kysymyksiä, joihin se pyysi niitä vastaamaan istunnossa.
- 15 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 11.3.1999 pidetyssä istunnossa.

* — Ilmaisan ”järkipäinen” tilalla on käytetty ilmaisua kohtuullinen.

16 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa kanteen kohteena olevan asetuksen kantajaa koskevilta osin ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Väliintulijat eli komissio ja Ranskan tasavalta vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Pääasia

- 19 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa viiteen kanneperusteeseen. Ensimmäisellä ja toisella kanneperusteellaan kantaja kyseenalaistaa neuvoston suorittaman laskennallisen normaaliarvon määrittelyn, sillä kantajan mukaan se on toisaalta määritelty tavalla, joka ei ole perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukainen, ja se on toisaalta laskettu käyttäen korealaisen viejän yleiskustannuksia ja voittoja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaisesti. Kolmannella kanneperusteellaan kantaja moittii neuvostoa siitä, että tämä ei ole noudattanut kohtuusperiaatetta, koska se ei ole soveltanut tiettyjä polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumista 22 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3283/94 (EYVL L 349, s. 1; jäljempänä asetus N:o 3283/94) säännöksiä, sellaisena kuin kyseinen asetus on muutettuna erityisesti 20.2.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 355/95 (EYVL L 41, s. 2), eikä tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamista koskevaa sopimusta (EYVL L 336, s. 103; jäljempänä WTO:n polkumyyntikoodi), joka on hyväksytty Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986—1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22 päivänä joulukuuta 1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL L 336, s. 1). Neljäs kanneperuste koskee EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) rikkomista. Viides kanneperuste perustuu siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa on rikottu laskennallista normaaliarvoa ja vientihintaa verrattaessa.
- 20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo sopivaksi tarkastella ensin asetuksen N:o 3283/94 ja WTO:n polkumyyntikoodin sovellettavuutta (kolmas kanneperuste), sen jälkeen väitteitä, jotka koskevat laskennallisen normaaliarvon määrittelyä ja sen vertaamista vientihintaan (ensimmäinen, toinen ja viides kanneperuste) ja lopuksi perusteluja, jotka koskevat kanteen kohteena olevan asetuksen perustelujen riittämättömyyttä (neljäs kanneperuste).

1. Asetuksen N:o 3283/94 ja WTO:n polkumyöntikoodin sovellettavuus (kolmas kanneperuste)

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 21 Kantaja moittii neuvostoa ensinnäkin siitä, että tämä ei ole määritellyt yleiskustannuksia ja voittomarginaalia asetuksen N:o 3283/94 2 artiklan 6 kohdan iii alakohdan nojalla. Vaikka asetus N:o 3283/94 ei tuolloin vielä ollut sovellettavaa oikeutta, toimielimillä oli kuitenkin yleisen kohtuusperiaatteen mukaan velvollisuus soveltaa kyseistä asetusta siltä osin kuin sen säännökset olivat kantajan kannalta edullisempia kuin perusasetuksen säännökset (asia 78/77, Lührs, tuomio 1.2.1978, Kok. 1978, s. 169, 13 kohta ja asia 236/78, FNROM, tuomio 16.5.1979, Kok. 1979, s. 1819).
- 22 Kantaja väittää, että lakien ajallista sovellettavuutta koskevien periaatteiden mukaan uusi säännös, jolla muutetaan aiempaa lakia, lähtökohtaisesti koskee tämän aiemman lain voimassaoloaikana syntyneiden tilanteiden tulevia vaikutuksia (asia 68/69, Brock, tuomio 14.4.1970, Kok. 1970, s. 171, 6 kohta). Neuvosto voi kantajan mukaan poiketa tästä periaatteesta vain yhteisön etua koskevien pakottavien syiden johdosta (asia 92/77, An Bord Baine, tuomio 23.2.1978, Kok. 1978, s. 497 ja asia C-345/88, Butterabsatz Osnabrück-Emsland, tuomio 18.1.1990, Kok. 1990, s. I-159).
- 23 Toiseksi ja toissijaisesti kantaja väittää, että neuvoston oli tulkittava perusasetuksen säännöksiä WTO:n polkumyöntikoodin 2 artiklan 2.2.2 alakohdan valossa; kyseisen alakohdan mukaan voittoja vastaava määrä, joka todetaan laskennallista normaaliarvoa laskettaessa, ei saa ylittää voittoa, jonka ”muut viejät tai valmistajat tavallisesti saavat samaan yleiseen luokkaan kuuluvien tuotteiden myynnissä alkuperämaan kotimarkkinoilla”. Kantaja katsoo, että GATTin polkumyöntikoodiin Uruguay'n kierroksen päätteeksi tehdyt muutokset ovat välittömästi sovellettavia vireillä olevissa asioissa (yhdistetyt asiat 21/72,

22/72, 23/72 ja 24/72, International Fruit Company ym., tuomio 12.12.1972, Kok. 1972, s. 1219, tuomion 14—18 kohta; Kok. Ep. II, s. 49; asia 38/75, Nederlandse Spoorwegen, tuomio 19.11.1975, Kok. 1975, s. 1439 ja asia 112/80, Dürbeck, tuomio 5.5.1981, Kok. 1981, s. 1095).

- 24 Kolmanneksi kantaja pohtii Ranskan hallituksen väliintulokirjelmää koskevissa huomautuksissaan sitä, olisiko tässä tapauksessa pitänyt soveltaa yleistä oikeusperiaatetta, joka on vahvistettu erityisesti kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskevan kansainvälisen yleissopimuksen (YK:n Recueil des traités, osa 999, s. 171; jäljempänä kansainvälinen yleissopimus) 15 artiklassa, jossa todetaan, että jos rikoksenteon jälkeen lailla säädetään sovellettavaksi lievempi rangaistus, rikoksenteon jälkeen tulee päästä rästä osalliseksi.
- 25 Neuvosto ja väliintulijat väittävät, että asetusta N:o 3283/94 ja WTO:n polkumyyntikoodia ei voitu soveltaa tässä tapauksessa.
- 26 Ranskan hallitus kiistää sen, että yhteisön oikeudessa olisi olemassa yleinen taannehtivuusperiaate. Kyseinen hallitus esittää, että oikeusvarmuusperiaatteen mukaisesti yhteisön säädöksillä on vain poikkeuksellisesti eikä pääsääntöisesti taannehtiva vaikutus (asia 17/67, Neumann, tuomio 13.12.1967, Kok. 1967, s. 571 ja asia 70/83, Kloppenburg, tuomio 22.2.1984, Kok. 1984, s. 1075, 12 kohta) eikä taannehtiva vaikutus ole mahdollista rikosoikeuden alla tai silloin, kun se joutuu vastatusten yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden kuten oikeusvarmuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen kanssa.
- 27 Komissio korostaa, että toimielimet ovat noudattaneet paitsi asetuksen N:o 3283/94 säännöksiä myös niitä yhteisön kansainvälisiä velvoitteita, jotka perustuvat WTO:n polkumyyntikoodiin. Asetuksessa N:o 3283/94 nimenomaisesti säädetään, että perusasetusta sovelletaan menettelyihin, jotka olivat vielä vireillä 1.1.1995 vaikka ne olikin aloitettu ennen päivämäärää 1.9.1994. Näistä

säännöksistä heijastuu WTO:n polkumyöntikoodin määräykset, joiden soveltaminen tutkimuksiin, jotka on aloitettu ennen määräysten voimaantuloa esitetyn pyynnön perusteella, on komission mukaan nimenomaisesti kielletty.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 28 Vaikka pitää paikkansa, että kanteen kohteena oleva asetus annettiin perusasetuksen N:o 3283/94 voimaantulon eli 1.1.1995 jälkeen, on kuitenkin selvää, että se annettiin sellaisen vuonna 1993 aloitetun menettelyn päätteeksi, joka jatkui vielä päivämäärän 1.1.1995 jälkeen. Asetuksen N:o 3283/94, sellaisena kuin se on muutettuna edellä mainitulla 20.2.1995 annetulla asetuksella N:o 355/95, 23 artiklan nimenomaisista siirtymäsäännöksistä ilmenee kuitenkin selvästi, että perusasetusta sovelletaan edelleen menettelyihin, joita koskevaa 1.9.1994 vireillä ollutta tutkimusta ei ole saatettu loppuun 1.1.1995 mennessä (ks. vastaavasti asia T-232/95, CECOM v. neuvosto, tuomio 8.7.1998, Kok. 1998, s. II-2679, 35 kohta).
- 29 Kantajan perustelut eivät voi saattaa kyseenalaiseksi asetuksen N:o 3283/94 selvien siirtymäsäännösten sananmukaista tulkintaa. On nimittäin ensinnäkin niin, että oikeuskäytännössä, johon kantaja vetoaa perustellakseen kohtuusperiaatteen ja lakien ajallista soveltamista koskevan periaatteen loukkaamista koskevia väitteitään, on kyse tapauksista, joissa yhteisöjen tuomioistuin on joutunut ratkaisemaan ajallisia lainvalintakysymyksiä nimenomaisten siirtymäsäännösten puuttuttua.
- 30 Toiseksi on niin, että kantajan väite kansainvälisessä yleissopimuksessa nimenomaisesti vahvistetun yleisen oikeusperiaatteen loukkaamisesta ei voi menestyä. Ilman, että olisi tarpeen tarkastella sitä, muodostaako tämä väite ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun uuden perusteen, on todettava, että kyseisen kansainvälisen yleissopimuksen 15 artikla koskee ainoastaan oikeudenkäynnissä rikoksesta syytettyinä olevia, joten artikla ei koske polkumyöntitutkimuksia, jotka eivät ole rikosprosessuaa-

lista menettelyä (ks. vastaavasti asia 374/87, Orkem v. komissio, tuomio 18.10.1989, Kok. 1989, s. 3283, 31 kohta). Lisäksi on niin, että asetuksen N:o 3283/94 2 artiklan 6 kohdan iii alakohdan säännökset, joita kantaja vaatii sovellettaviksi, koskevat laskennallisen normaaliarvon laskemismenetelmää. Ne eivät siis selvästikään liity sellaisten rangaistusten tai seuraamusten määräämiseen, joihin edellä mainittu periaate soveltuisi.

- 31 Kolmanneksi on todettava, että WTO:n polkumyyntikoodin 18 artiklan 3 kohdan siirtymämääräyksistä ilmenee, että kyseisen koodin määräyksiä sovelletaan vain tutkimuksiin, jotka on pantu vireille sellaisen pyynnön johdosta, joka on tehty 1.1.1995 eli päivänä, jona koodi tuli voimaan, tai sen jälkeen. Näin ollen WTO:n polkumyyntikoodin määräyksillä ei ole merkitystä tässä riidassa.
- 32 Tästä seuraa, että kanteen kohteena olevan asetuksen laillisuutta ei voida arvioida asetuksen N:o 3283/94 säännösten eikä WTO:n polkumyyntikoodin määräysten perusteella vaan lähinnä niiden perusasetuksen säännösten perusteella, joita toimielimet ovat perustellusti soveltaneet tapauksessa, ja tarvittaessa yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden ja kaikkien tuolloin voimassa olleiden asiaa koskevien sääntöjen perusteella.
- 33 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan kolmas kanneperuste, joka koskee kohtuusperiaatteen loukkaamista, on hylättävä.

2. Laskennallisen normaaliarvon määrittäminen (ensimmäinen ja toinen kanneperuste)

- 34 Kantajan ensimmäisen ja toisen kanneperusteensa yhteydessä esittämät väitteet voidaan ryhmitellä seuraavasti. Kantaja ensinnäkin väittää toimielinten rikkooneen Imarflexin tietojen käyttöä koskevaa sopimusta niiden määriteltessä las-

kennallisen normaaliarvon. Toiseksi kantaja riitauttaa neuvoston valitseman yleiskustannusten ja voittomarginaalin määrittelytavan. Määritellessään laskennallisen normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan lopussa tarkoitetulla ”muulla kohtuullisella perusteella” ja kieltäytyessään käyttämästä Imarflexin tietoja neuvosto on kantajan mukaan rikkonut kyseistä asetusta. Kolmanneksi kantaja väittää kohtuuttomaksi sitä, että laskennallisen normaaliarvon määrittelyssä on käytetty korealaisia tietoja, millä on ollut suuri vaikutus polkumyyntitullien suuruuden laskemiseen. Imarflexin tietojen käyttö olisi nimittäin kantajan mukaan johtanut siihen, että korotusasteeksi olisi määritetty 11,86 prosenttia korealaisten tuottajien osalta määritetyn 32,47 prosentin suuruisen korotusasteen asemesta ja vastaavasti polkumyyntitulliksi 0,183 prosenttia lopulta kannetun 14,1 prosentin suuruisen polkumyyntitullin asemesta.

Alustavat toteamukset

- 35 Ennen näiden väitteiden tarkastelemista on todettava, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa, jossa säädetään laskennallisen arvon kolmesta laskentamenetelmästä, säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa ’normaaliarvolla’ tarkoitetaan:

- b) jos samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä viejä- tai alkuperämaan kotimarkkinoilla tai jos tällainen myynti ei mahdollista asianmukaista vertailua:

ii) laskennallista arvoa, joka määritetään lisäämällä tuotantokustannuksiin kohtuullinen voittomarginaali. Tuotantokustannukset lasketaan kaikkien tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä alkuperämaassa aiheutuneiden materiaaleihin ja tuotantoon liittyvien, sekä kiinteiden että muuttuvien kustannusten perusteella siten, että niihin lisätään kohtuullinen määrä myyntikustannuksia sekä hallinnollisia ja muita yleisiä kustannuksia. Myyntikustannusten sekä yleisten ja hallinnollisten kustannusten määrä sekä voitto lasketaan viittaamalla tuottajalle tai viejälle samankaltaisten tuotteiden voittoa tuottavasta myynnistä kotimarkkinoilla aiheutuneisiin kustannuksiin ja kertyneeseen voittoon. Jos tällaisia tietoja ei ole käytettävissä tai ne ovat epäluotettavia taikka käyttöön soveltumattomia, kustannusten määrä lasketaan viittaamalla muille tuottajille tai viejille samankaltaisen tuotteen voittoa tuottavasta myynnistä alkuperä- tai viejämaassa aiheutuneisiin kustannuksiin ja kertyneeseen voittoon. Jos kumpaakaan näistä menetelmistä ei voida käyttää, aiheutuneet kustannukset ja kertynyt voitto lasketaan viittaamalla viejän tai muiden tuottajien tai viejien samalla taloudellisen toiminnan alalla toteuttamaan myyntiin alkuperä- tai viejämaassa taikka muulla kohtuullisella perusteella”.

36 Ottaen huomioon tämän artiklan sanamuoto näitä kolmea menetelmää on käytettävä niiden esitysjärjestyksessä (asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 61 kohta; asia C-105/90, Goldstar v. neuvosto, tuomio 13.2.1992, Kok. 1992, s. I-677, 35 kohta ja asia T-118/96, Thai Bicycle v. neuvosto, tuomio 17.7.1998, Kok. 1998, s. II-2991, 53 kohta). Ainoastaan silloin kun mitään näistä menetelmistä ei voida soveltaa, on sovellettava 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan loppuosan yleisluonteista säännöstä, jonka

mukaan kustannukset ja voitot lasketaan ”muulla kohtuullisella perusteella” (em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 61 kohta).

- 37 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdasta ilmenee selvästi, että kaikkia siinä mainittuja laskennallisen normaaliarvon laskentamenetelmiä on sovellettava siten, että laskenta pysyy kohtuullisena; tämä kohtuullisuuden käsite mainitaan nimenomaisesti kyseisen säännöksen kahdessa ensimmäisessä sekä viimeisessä virkkeessä (em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 35 kohta). Tämän johdosta toimitukset eivät saa ottaa huomioon epäluotettavia kirjanpilotietoja.
- 38 Lisäksi perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa myönnetään toimituksille laaja harkintavalta niiden kirjanpilotietojen arvioinnissa, jotka niille toimitetaan laskennallisen normaaliarvon määrittämistä varten. Tämän johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valvonnan on rajoitettava siihen, että varmistetaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riidanalaisen arvion tekemisessä käytetyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä ja ettei niiden arvioinnissa ole tehty ilmeistä arviointivirhettä tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin.
- 39 Yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin eivät voi puuttua yhteisöjen viranomaisille kuuluvaan harkintaan, vaan niiden on tyydyttävä varmistamaan, että toimitukset ovat ottaneet huomioon kaikki asiaankuuluvat seikat ja että ne ovat arvioineet asian käsittelyn perustana olevan aineiston riittävän huolellisesti, jotta voitaisiin katsoa, että normaaliarvo on määritetty kohtuullisella tavalla (ks. vastaavasti asia C-16/90, Nölle, tuomio 22.10.1991, Kok. 1991, s. I-5163, 12 ja 13 kohta ja asia T-164/94, Ferchimex v. neuvosto, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 67 kohta).
- 40 Perusasetusta sovellettaessa komission tehtävänä on tutkimusta suorittavana viranomaisena määritellä, tuodaanko asianomaista tuotetta maahan polkumyynnillä ja aiheuttaako tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä vahinkoa. Komission on täten selvítettävä, onko kyseisen tuotteen hinta

yhteisöön vietäessä alhaisempi kuin samankaltaisen tuotteen normaaliarvo, ja näin tehdessään sen on käytettävä tuona aikana käytettävissä olevia tietoja ilman, että se vierittäisi todistustaakan jollekin osapuolista.

- 41 Niinpä perusasetuksen 7 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan ”komissio tutkii kaikki tiedot, joita se pitää tarpeellisina, ja jos se katsoo sen aiheelliseksi, tutkii ja tarkistaa tuojien, viejien, myyjien, välittäjien, tuottajien sekä kaupallisten yhteenliittymien ja järjestöjen kirjanpidon”.
- 42 Perusasetuksessa ei kuitenkaan anneta komissiolle tutkintavaltuuksia, joiden nojalla se voisi velvoittaa valituksessa mainitut tuottajat tai viejät osallistumaan tutkimukseen tai antamaan tietoja. Vaikka komissio tarvittaessa voi suorittaa tutkimuksia yhteisön ulkopuolisissa maissa, tätä oikeutta voidaan käyttää vain kyseisten yritysten suostumuksella ja jos kyseisen maan hallitukselle on ilmoitettu virallisesti asiasta eikä se vastusta tutkimusta (perusasetuksen 7 artiklan 2 kohdan b alakohta).
- 43 Kyselylomakkeeseen annettava vastaus ja sitä seuraava tietojen tarkistaminen, jonka komissio voi myöhemmin suorittaa paikan päällä, ovat siis olennaisia menettelyn kulun kannalta. Perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos osapuoli, jota asia koskee, tai kolmas maa kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä kohtuullisessa ajassa taikka merkittäväällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, alustavat tai lopulliset päätelmät, riippumatta siitä, ovatko ne myönteisiä vai kielteisiä, voidaan tehdä käytettävissä olevien tietojen perusteella. Jos komissio toteaa, että joku, jonka etua asia koskee, tai kolmas maa on toimittanut sille vääriä tai harhaanjohtavia tietoja, se voi jättää tällaiset tiedot huomioon ottamatta ja evätä vaatimuksen, johon kyseinen tieto liittyy.”

- 44 Näin ollen riski siitä, että toimielimet ottavat huomioon muita kuin kyselylomakkeen vastaukseksi annettuja tietoja, kuuluu polkumyynnin vastaiseen menettelyyn, ja se kannustaa yrityksiä, joita tutkimus koskee, lojaaliin yhteistyöhön.
- 45 Näiden seikkojen perusteella on tarkasteltava peräkkäin väitteitä, jotka koskevat Imarflexin tietojen käyttöä koskevan sopimuksen rikkomista, yleiskustannusten ja voittomarginaalin määrittelytavan valintaa ja korealaisten tietojen käyttämisen kohtuuttomuutta.

Väite, jonka mukaan komissio on rikkonut Imarflexin tietojen käyttöä koskevaa sopimusta

Kantajan väitteet ja niiden perustelut

- 46 Kantaja väittää, että tapauksesta vastaava komission virkamies olisi 6.1.1994 kantajan lakimiehen kanssa käydyssä keskustelussa suullisesti ilmoittanut suosuvansa ottamaan huomioon Imarflexin, joka on kantajan tuotteiden tosiasiallinen viejä, yleiskustannukset ja voittomarginaalin laskennallisen normaaliarvon määrittelyä varten, ja että tähän suostumukseen luottaen kantaja on täyttänyt kyselylomakkeen näiden tietojen perusteella.
- 47 Kantaja väittää näin ollen lähinnä, että tämän tehdyksi väitetyn sopimuksen, jonka olemassaolon toimielimet kiistävät, rikkominen merkitsee luottamuksen-suojan periaatteen loukkaamista.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 48 Jotta kantaja voisi vedota siihen, että luottamuksensuojan periaatetta on loukattu, koska komission tietyn virkamiehen ja kantajan lakimiehen välillä tehyksi väitettyä, laskennallisen normaaliarvon laskemisessa huomioon otettavia tietoja koskevaa suullista sopimusta on rikottu, on tarpeen, että kantaja näyttää toteen, että yhteisön hallintoviranomainen on antanut sille täsmällisiä lupauksia, joiden perusteella sille on syntynyt perusteltuja odotuksia (ks. asia T-571/93, Lefebvre ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2379, 72 kohta).
- 49 Kuitenkin on niin, että 6.1.1994 käydyn keskustelun, jonka kuluessa kyseinen sopimus, johon kantaja vetoaa, väitetään tehdyksi, aiheena tosiasia oli jo kantajan lakimiehen komissiolle 29.12.1993 lähettämän kirjeen sanamuodonkin mukaan ”kyselylomakkeen tärkeiden kohtien selventäminen”. Vaikka sekä asiakirjoista että istunnoissa esitetyistä selityksistä ilmenee, että asianosaiset käsittelivät tässä keskustelussa Imarflexin yleiskustannuksia ja voittomarginaalia koskevien tietojen käyttämistä kyselylomakkeeseen annettavan vastauksen valmistelemista varten, kantaja on kuitenkin vastauskirjelmässään väittänyt ymmärtäneensä, että komission yksiköt käyttäisivät kyselylomakkeeseen näin valmisteltua vastausta ”sillä edellytyksellä, että tarkastuksessa voidaan vahvistaa Imarflexin yleiskustannuksia ja voittomarginaalia koskevat tiedot”.
- 50 Näin ollen kantaja ei voi väittää, että komissio olisi antanut sille sellaisen täsmällisen lupauksen, jonka perusteella kantajalle olisi syntynyt perusteltuja odotuksia laskennallisen normaaliarvon määrittämisestä Imarflexin tietojen perusteella. Tästä seuraa, että kantajan väite, joka lähinnä koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista, on hylättävä perusteettomana.

Yleiskustannusten ja voittomarginaalin määrittelytavan valinta

- 51 Kantaja ei riitautta laskennallisen normaaliarvon menettelyn käyttämistä vaan sen, että toimielimet ovat päätyneet laskemaan laskennallisen normaaliarvon ”muulla kohtuullisella perusteella” ja käyttämään korealaisia tietoja tätä tarkoitusta varten. Kantaja väittää lähinnä, että toimielimien olisi pitänyt laskea laskennallinen normaaliarvo käyttämällä Imarflexin yleiskustannuksia ja sen kotimarkkinoillaan saamaa voittomarginaalia perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa viimeisenä kolmesta menetelmästä säädetyn menetelmän mukaisesti eli ”viittaamalla viejän tai muiden tuottajien tai viejien samalla taloudellisen toiminnan alalla toteuttamaan myyntiin alkuperä- tai viejämäassa taikka muulla kohtuullisella perusteella”. Perusteluissaan kantaja kiinnittää huomiota ensinnäkin Imarflexin asemaan viejänä ja toiseksi Imarflexin tietojen luotettavuuteen. Kolmanneksi kantaja riitauttaa CMO 552 -mallin osalta sen korotusasteen edustavuuden, johon komissio on tukeutunut päätyessään pitämään Imarflexin tietoja epäluotettavina, ja neljänneksi ja viimeiseksi kantaja väittää Imarflexin tietojen joka tapauksessa olleen todennettavissa.
- 52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo asianmukaiseksi tarkastella ensiksi kysymystä Imarflexia koskevien tietojen luotettavuudesta.

Imarflexin tietojen luotettavuus

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 53 Kantaja väittää ensinnäkin, että neuvosto on tehnyt virheen, kun se on sivuuttanut Imarflexin tiedot sen takia, että kantajan kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ilmoittamien tietojen sekä Imarflexin toimitiloihin suoritettussa tarkastuskäynnissä antamien tietojen ja 31.7.1995 päivätyssä kirjeessään

ilmoittaminen tietojen väitetään olevan keskenään ristiriitaisia. Kantaja katsoo, että yleiskustannusten ja voittomarginaalin yhteenlaskettujen osuuksien, jotka todettiin kussakin näissä kolmessa vaiheessa ja jotka on ilmaistu prosenttiosuutena tuotantokustannuksista (jäljempänä korotusaste), väliset erot olivat vähäpätöisiä. Kantaja huomauttaa, että tämä osuus oli kyselylomakkeeseen annettussa vastauksessa samoin kuin 31.7.1995 päivätyssä kirjeessä 11,39 prosenttia ja 14 prosenttia paikalla suoritettussa tarkastuksessa.

- 54 Toimielimet ovat kantajan mukaan katsoneen Imarflexin tiedot epäluotettaviksi todettuaan tarkastuskäynnin yhteydessä Japanissa myydyin, CMO 552 -mallia olevan mikroaaltouunin osalta käytetyksi korotusasteeksi 31,1 prosenttia. Tämän korotusasteen ja edellä mainittujen korotusasteiden välinen ero johtuu kantajan mukaan suurimmaksi osaksi myyntivähennysten samoin kuin myyminen jälkeisten korjauskustannusten sekä toimituskustannusten erilaisesta kohteesta kirjanpidossa.
- 55 Neuvosto huomauttaa Imarflexiä koskevien tietojen olleen käyttökelvottomia, koska ne eivät olleet täsmällisiä eivätkä kyselylomakkeessa asetettujen edellytysten mukaisia.
- 56 Kyselylomakkeessa vaadittiin esittämään erityisesti mikroaaltouunien myyntiin liittyvät yleiskustannukset nimikkeittäin ja ilmoittamaan ne prosenttiosuutena nettoliikevaihdosta. Vaikka kantaja on arvioinut yleiskustannukset 7,24 prosentiksi ja voittomarginaalin 4,15 prosentiksi tuotantokustannuksista, se ei sitä vastoin ole erotellut mikroaaltouuneja ja muita myytyjä tuotteita koskevia tietoja eikä jakanut yleiskustannuksia nimikkeittäin. Komission pyynnöstä kantaja on toimittanut lisätietoja 22.2.1994 päivätyssä kirjeessään ilman, että se kuitenkaan olisi tosiasiallisesti erotellut mikroaaltouuneja koskevia tietoja muita tuotteita koskevista tiedoista. Imarflexin toimitiloihin suoritettuna tarkastuskäynnin yhteydessä tarkastajat ovat neuvoston mukaan tarkistaneet CMO 552 -malliin liittyvät tiedot ja päätyneet siihen, että tämän mallin osalta käytettiin yli 30 prosentin suuruista korotusastetta. Kantaja on myöhemmin yrittänyt selittää näitä poikkeamia 31.7.1995 päivätyssä kirjeessään ja ehdottanut muita yleiskustannusten ja voittomarginaalin laskentamenetelmiä.

- 57 Neuvosto väittää, että luokitteluvirheiden johdosta kantajan esittämiä erilaisia yleiskustannusten ja voittomarginaalin osuuksia oli pidettävä epäluotettavina. Erityisesti se esittää, että kantaja ei ole sisällyttänyt toimituskustannuksia ja myynninjälkeisiä korjauskustannuksia laskennallisen normaaliarvon laskuunsa. Neuvosto päättelee tästä, että kantaja on yrittänyt salata nämä kustannukset.
- 58 Kantaja kiistää, että se olisi mitenkään halunnut salata kyseisiä kustannuksia, ja tämän jälkeen ryhtyy kuvaamaan menetelmää, jota se on käyttänyt laskiessaan Imarflexin yleiskustannuksia ja voittomarginaalia. Kantaja huomauttaa tältä osin, että Imarflexillä ei ole tietokoneistettua kirjanpitoa eikä tuotelinjakohtaista kannattavuus- ja kustannuslaskelmaa, joten se ei voinut esittää eriteltyä selontekoa pelkästään mikroaaltouuneihin liittyvistä kustannuksista.
- 59 Kantaja korostaa ensinnäkin sitä, että vaikka toimielimet katsovat, että korjauskustannukset eivät ole perusasetuksessa tarkoitettuja ”materiaaleihin ja tuotantoon liittyviä” kuluja, on kuitenkin selvää, että kirjanpidollisesti ne kuuluvat tähän ryhmään. Itse asiassa on niin, että Imarflex ja kantaja kirjaavat viallisten mikroaaltouunien myynninjälkeiset korjauskustannukset tuloslaskelmansa nimikkeeseen ”tuotantokustannukset”. Kantaja lisää tältä osin, että hyväksytyt tilintarkastaja on tarkastanut sen tilit.
- 60 Kantaja selittää, että Imarflex ei korjaa Korea Nisshinin valmistamia ja kantajan Japanin markkinoille myymiä virallisia uuneja, vaan Imarflex vaihtaa ne uusiin. Kirjanpidon kannalta tämä toimenpide merkitsee nimikkeessä ”vaihto-omaisuus” olevan summan pienentämistä ja toimenpide kirjataan tuloslaskelman nimikkeeseen ”tuotantokustannukset”. Koska myös korjauskustannukset ovat kantajan mukaan perusasetuksessa tarkoitettuja ”materiaaleihin ja tuotantoon liittyviä” kustannuksia, toimielinten ei olisi pitänyt vaatia niiden lukemista Imarflexin yleiskustannuksiin. Tällainen menettely merkitsee kantajan mukaan nimittäin sitä, että laskennallisen normaaliarvon laskemisessa nämä kustannukset otetaan huomioon ensiksi kantajan tuotantokustannuksissa ja sitten toisen kerran Imarflexin yleiskustannuksissa.

- 61 Neuvosto huomauttaa tähän, että myynninjälkeiset korjauskustannukset piti kyselylomakkeeseen annetussa vastauksessa ilmoittaa yleiskustannuksina. Ainoastaan tuotantovälineisiin liittyvät ylläpitokustannukset kuuluvat tuotantokustannuksiin. Koska kantaja on lisännyt myynninjälkeiset korjauskustannukset Imarflexin tuotantokustannuksiin mutta ei omiin tuotantokustannuksiinsa, se on näin ollen vähentänyt nämä kustannukset kaksi kertaa laskennallisen normaaliarvon laskemista varten.
- 62 Toiseksi kantaja väittää kirjanneensa kuljetuskustannukset otsakkeeseen "tuotantokustannukset" kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ja se kieltää yrittäneensä peitellä kyseisiä kustannuksia. Kantaja korostaa ensiksi, että kaikki Nisshin-konsernin yhtiöt eivät kirjaa näitä kustannuksia tuloslaskelmiensa nimikkeeseen "jakelukustannukset/yleiskustannukset ja hallintokustannukset". Lisäksi kantaja korostaa, että monet hyväksytyt tilintarkastajat ovat tarkastaneet nämä tilit ja että Japanin lainsäädännössä ei edellytetä, että nämä yritykset yhdenmukaistaisivat vuosittaisten tilinpäätöstensä esittämistavan.
- 63 Vastaajan vastineeseen antamassaan vastauksessa kantaja myöntää menetelleensä virheellisesti jättäessään kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa ilmoittamatta toimituskustannukset yleiskustannuksina. Kantaja väittää korjanneensa tämän virheen 3.11.1995 esittämissään huomautuksissa.
- 64 Kantaja väittää, että tämä virhe on joka tapauksessa vähäpätöinen ja korjattavissa. Riittää, kun toimituskustannukset poistetaan Imarflexin tuloslaskelman nimikkeestä "tuotantokustannukset" ja lisätään yleiskustannuksiin. Rahoituskulujen vähentämisen jälkeen yleiskustannusten osuus on 11,76 prosenttia ja voittomarginaali 4,32 prosenttia, joten korotusaste on 16,08 prosenttia. Sen jälkeen kun prosenttiosuutena (4,22 prosenttia) tuotantokustannuksista ilmoitetut toimituskustannukset on vähennetty, yleiskustannusten osuus on 11,86 prosenttia. Kantaja huomauttaa, että tämä osuus, jonka se on ilmoittanut komissiolle 3.11.1995 päivätyssä kirjeessään, on lähellä kyselylomakkeeseen annetussa vastauksessa ilmoitettua 11,39 prosentin suuruista osuutta.

- 65 Neuvosto korostaa kantajan myöntäneen, ettei se ole toiminut kyselylomakkeen määräysten mukaisesti; kyselylomakkeessa edellytettiin toimituskustannusten käsittelemistä yleiskustannuksina. Komissio on neuvoston mukaan voinut paikalla suorittamassaan tarkastuksessa saamiensa tietojen perusteella todeta, että Imarflexin toimituskustannusten määrä Japanissa myydyistä mikroaaltouuneista oli 4,29—11,83 prosenttia eli se oli huomattavasti korkeampi kuin 4,22 prosentin suuruinen keskiarvo, jonka kantaja ehdotti Imarflexin koko myynnin osalta. Neuvosto päättelee näistä seikoista, että kantaja on yrittänyt salata toimituskustannukset.
- 66 Kolmanneksi kantaja väittää, että Imarflexin käteisostoista myöntämät myyntialennukset täyttivät perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdassa asetetut edellytykset, joten ne piti näin ollen vähentää normaaliarvosta eikä niitä pitänyt lisätä yleiskustannuksiin. Kantaja katsoo, että perusasetuksen ja aiemman polkumyynnin vastaisen säädösten mukaisesti sen ei pitänyt lukea näiden alennusten määrää Imarflexin yleiskustannuksiin eikä esittää näitä alennuksia koskevia tietoja kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa.
- 67 Neuvosto huomauttaa, että myyntialennukset ovat yrityksen kuluja, kirjataanpa ne liikevaihdon pienennyksiksi tai yleiskustannuksiin. Neuvosto huomauttaa, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaan normaaliarvoon ei lueta ”alennuksia ja hyvityksiä, jotka liittyvät suoraan kyseiseen myyntiin, jos viejä sitä vaatii ja toimittaa riittävän näytön siitä, että tällainen bruttohinnan alennus on tosiasiallisesti annettu”. Kyselylomakkeessa täsmennettiin, kuinka alennukset oli ilmoitettava, jotta niihin sovellettaisiin näitä säännöksiä. Kantaja ei koskaan ole esittänyt tätä koskevaa vaatimusta vaan se on tyytynyt ilmoittamaan Imarflexin nettoliikevaihtoa koskevan luvun.
- 68 Lopuksi neuvosto huomauttaa, että nettoliikevaihdon ilmoittamisen osalta kyselylomakkeessa vaadittiin myös esittämään yksityiskohtaisia tietoja myönnettyistä alennuksista, jotka vähennetään bruttoliikevaihdosta, huolimatta siitä, miten niitä kohdellaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaan.

Kantaja ei neuvoston mukaan ole kuitenkaan esittänyt tältä osin mitään selitystä kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa. Kantaja on ilmoittanut 22.2.1994 päivätyssä kirjeessään myöntäneensä käteismyyneistä myyntialennuksia, jotka olivat enimmillään 0,8 prosenttia Imarflexin kokonaisliikevaihdosta. Tämän jälkeen kantaja on 31.7.1995 päivätyssä kirjeessään ilmoittanut myöntäneensä 1,5 prosentin myyntialennuksen käteismaksuista ja ilmoittanut käyttäneensä myös 3 prosentin suuruista käteismaksualennusta. Neuvosto katsoo, että nämä seikat muodostavat riittävän näytön Imarflexia koskevien tietojen epäluotettavuudesta.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 69 On korostettava, että väliaikaisessa tiedoksiantokirjeessään komissio ilmoitti, ettei se ole ottanut huomioon Imarflexiä koskevia tietoja, ja se totesi seuraavaa:

” — — paikan päällä on todettu, että korotus, jota Imarflex sovelsi myydessään [mikroaaltouunejaan] Japanin markkinoilla, oli noin 30 prosenttia. Huolimatta tästä suhteellisen suuresta korotuksesta Imarflexin ilmoittama [yleiskustannuksia] vastaava korotus oli vain 7,24 prosenttia ja voittomarginaali 4,15 prosenttia. Nämä luvut ovat selvästi ristiriidassa korotuksen kanssa eivätkä ne näin ollen ole luotettavia.”

- 70 Lopullisessa tiedoksiantokirjeessään komissio totesi seuraavaa:

” — — ensinnäkin on todettava, että Japanissa paikalla suoritettussa tarkastuksessa Imarflexin edustajat ilmoittivat yleisesti, että Japanissa toteutetuissa [mikroaaltouunien] myynneissä käytettiin 30 prosentin suuruista korotusta, ja tämän ilmoituksen tueksi esitettiin yksityiskohtainen esimerkkilaskelma, joka oli ristiriidassa 11,39 prosentin suuruisen korotuksen, johon Acme on vedonnut kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa, kanssa;

toiseksi pelkästään se seikka, että toimitus- ja korjauskustannusten kaltaisia myyntikustannuksia ei ole kirjattu [yleiskustannuksiin] vaan muualle, ei merkitse sitä, että niitä ei olisi pitänyt ilmoittaa [yleiskustannuksina];

kolmanneksi on todettava, että 30.7. päivätyssä kirjeessänne toimitetuista asiakirjoista ilmenee selvästi, että kaikkien myytyjen [mikroaaltouuni-]mallien osalta tehty korotus on huomattavasti suurempi kuin se, jonka mainitsitte kyselylomakkeeseen antamassanne vastauksessa, vaikka otettaisiin huomioon alennus, jota ei ole tarkastettu ja jonka ei kyselylomakkeeseen annetussa vastauksessa ole myöskään esitetty olevan tietynsuuruinen;

neljänneksi se seikka, että Imarflex 'ehdottaa' neljä erilaista [yleiskustannusten] korotusastetta ja voittomarginaalia eli kyselylomakkeeseen annetussa vastauksessa 11,29 prosenttia, Acmen 31.7.1995 päivätyyn kirjeen liitteessä 10 mainitun 9,96 prosenttia ja saman kirjeen liitteessä 11 esitetyn 13 prosenttia ja amerikkalaisten viranomaisten käyttämäksi ilmoitetun 15 prosenttia, osoittaa, että jossain on virhe. Erityisesti on todettava, että kaikki luvut samoin kuin 'ehdotetut' luvut ovat huomattavasti pienempiä kuin kunkin myydyn mallin ostohinnan ja myyntihinnan välinen hintaero.

Koska komission yksiköiden on mahdotonta tarkastaa paikan päällä Acmen erilaisia 'ehdotuksia', ainoa päätelmä, joka sen on tehtävä, on se, että alunperin tarkastettujen [yleiskustannusten] ja voittomarginaalin osuudet olivat epäluotettavia ja että ne on tämän johdosta sivuutettava."

- 71 Kanteen kohteena olevan asetuksen 26 perustelukappaleessa neuvosto on myös korostanut sitä, että Imarflexiä koskevat tiedot olivat osoittautuneet epäluotettaviksi ja että katsottiin asianmukaiseksi käyttää normaaliarvon määrittämisessä Thaimaan osalta, kuten Malesian tapauksessa, väliaikaisen asetuksen 46 ja 47 perustelukappaleessa kuvailtua yleistä menetelmää.
- 72 Kantaja ei ole esittänyt mitään muuta seikkaa, joka horjuttaisi näiden toteamusten paikkansapitävyyttä.

- 73 Ei nimittäin ole kiistetty sitä, että kantaja ei kyselylomakkeeseen antamassaan 4.2.1994 päivätyssä vastauksessa ole esittänyt Imarflexin yleiskustannuksia ja voittomarginaalia tässä kyselylomakkeessa asetettujen edellytysten mukaisesti eikä varsinkaan jaotellut näitä kustannuksia tuoteryhmäkohtaisesti, eikä se ole esittänyt pelkästään niihin mikroalouuneihin, joita Imarflex myi Japanissa, liittyviä tietoja.
- 74 Vaikka komissio oli kehottanut kantajaa täydentämään alkuperäistä vastaustaan näiltä osin, kantaja ei ole 22.2.1994 päivätyssä kirjeessään noudattanut kyselylomakkeessa asetettuja edellytyksiä.
- 75 On myös selvää, että yleiskustannuksiin ja voittomarginaaliin liittyvät tiedot, jotka kantaja esitti kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa, osoittautuivat virheellisiksi paikalla suoritetussa tarkastuksessa. Ottaen huomioon CMO 552 -malliin liittyviä kustannuksia koskevan tarkastelun päätteeksi todetut erot komissiolla saattoi olla epäilyksiä kantajan vastausten luotettavuudesta.
- 76 Kantaja on vasta väliaikaisen tiedoksiantokirjeen johdosta toimittanut 31.7. ja 3.11.1995 päivätyillä kirjeillään lisäselvityksiä Imarflexin yleiskustannuksista ja voittomarginaalista.
- 77 Niinpä ei ole riidanalaista, että kantaja ei ole ilmoittanut myynninjälkeisiä korjauskustannuksia, toimituskustannuksia ja myyntialennuksia Imarflexin yleisinä kustannuksina, vaikka kyselylomakkeessa näin edellytettiin. On myös selvää, että näillä kustannuksilla on vähäpätöistä suurempi vaikutus laskennallisen normaaliarvon määrittelyssä.
- 78 Kantaja on nimenomaisesti myöntänyt tehneensä virheen jättäessään toimituskustannukset ilmoittamatta, mutta se yrittää perustella myynninjälkeisten korjauskustannuksien ilmoittamatta jättämistä omien ja Imarflexin

kirjanpitokäytäntöjen asianmukaisuudella. Tuotteiden korjaamisesta aiheutuneet myynninjälkeiset kustannukset ovat määritelmänsä mukaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitettuja myyntikustannuksia. Tästä seuraa, että nämä kustannukset on luettava yleiskustannuksiin laskennallista normaaliarvoa määritettäessä. Väitteellä, jonka mukaan Imarflex ja kantaja kohtelisivat kirjanpidossa näitä kustannuksia ”tuotantokustannuksina”, ei ole tältä osin merkitystä. Itse asiassa on niin, että sillä, kuinka yritykset kohtelevat kirjanpidossaan tiettyjä kustannusryhmiä laatiessaan vuosittaista tilinpäätöstään, ei voi olla vaikutusta siihen, kuinka nämä kustannukset luokitellaan polkumyyntitutkimuksessa. Lisäksi on todettava, että kantaja ei menetelyn aikana eikä myöskään istunnossa ole esittänyt mitään näyttöä tämän väitteen tueksi.

- 79 Myyntialennusten osalta on todettava, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaan normaaliarvosta voidaan vähentää alennukset ja hyvitykset, jotka liittyvät suoraan kyseiseen myyntiin, jos viejä sitä vaatii ja toimittaa riittävän näytön siitä, että tällainen bruttohinnan alennus on tosiasiallisesti annettu. Tässä tapauksessa on kuitenkin niin, että kantaja ei kiistä vähentäneensä kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa oma-aloitteisesti tiettyjä myyntialennuksia, mutta se ei kuitenkaan anna mitään selityksiä tai esitä mitään näyttöä menettelynsä tueksi. Lisäksi se on kirjelmässään ja istunnossa myöntänyt, että sen oma-aloitteisesti vähentämät alennukset myönnettiin käteismaksuista. Luonteensa johdosta käteisalennuksilla ei ole vaikutusta hintaan, joka Imarflexin asiakkaiden on maksettava, vaan ne vastaavat sitä arvoa, jonka Imarflex antaa laskuterun hinnan etukäteen tapahtuvalle maksamiselle. Näin ollen niitä ei voida vähentää laskennallisesta normaaliarvosta. Näistä seikoista seuraa, että toimielimet ovat perustellusti katsoneet, että nämä myyntialennukset olisi pitänyt ilmoittaa Imarflexin yleiskustannuksina.
- 80 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien toteaa myös, että väliaikaisen tiedoksiantokirjeen jälkeisissä ilmoituksissaan kantaja on peräkkäin ”ehdottanut” useita korotusasteita. Niinpä se on kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa valitsemansa 11,39 prosentin suuruisen korotusasteen jälkeen esittänyt 9,96 prosentin, 13 prosentin ja 15 prosentin suuruiset korotusasteet 31.7.1995 päivätyssä kirjeessään ja 11,86 prosentin ja 21,75 prosentin suuruiset korotusasteet 3.11.1995 päivätyssä kirjeessään.

- 81 Vastajaan vastineeseen antamassaan vastauksessa kantaja on 3.11.1995 päivättyä kirjettä koskevien selitystensä lomassa ilmoittanut ensimmäisen kerran uudesta laskentaperusteesta, jota käyttäen päädytään 22,26 prosentin korotusasteeseen.
- 82 Ilman, että olisi tarpeen lausua muista seikoista tai kantajan vilpittömästä mielestä, edellä esitetystä ilmenee riittävän selvästi, että toimielimet eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä päätyessään pitämään epäluotettavina niitä Imarflexiä koskevia tietoja, jotka kantaja oli toimittanut kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa.
- 83 Tästä seuraa, että Imarflexin tietojen luotettavuutta koskevat kantajan väitteet on hylättävä perusteettomina.

CMO 552 -mallia koskevan korotusasteen edustavuus

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 84 Kantaja kiistää sen, että CMO 552 -mallin korotusaste, jonka perusteella komissio oli päätenyt pitämään Imarflexin tietoja epäluotettavina, olisi edustava. Tämä malli, jonka komissio oli valinnut paikalla suorittamassaan tarkastuksessa, on kantajan mukaan malli, jonka osalta korotusprosentti on kaikkein suurin, ja sen osuus on vain 3,2 prosenttia kaikista Imarflexin myymistä malleista.
- 85 Tämän mallin osalta sovellettu korotusaste on kantajan mukaan poikkeuksellisen korkea kaikkien muiden Imarflexin Japanissa myymien mikroaaltouunien keskimääräiseen 22,26 prosentin suuruiseen korotusasteeseen verrattuna samoin

kuin kaikkien Imarflexin myymien tuotteiden 16,08 prosentin suuruiseen korotusasteeseen verrattuna. Tämä ero johtuu siitä, että mikroaaltouunien toimituskustannukset ovat korkeampia kuin muiden tuotteiden.

- 86 Kantaja päättelee tästä, että toimielimet ovat näin ollen tehneet ilmeisen arviointivirheen perustellessaan CMO 552 -mallia koskevalla korotusasteella Imarflexin tietojen sivuuttamista.
- 87 Neuvosto vastaa tähän, että Imarflexin johtajat esittivät CMO 552 -mallia koskevat luvut tarkastuskäynnin yhteydessä ”esimerkkeinä”. Komissio tarkasti nämä luvut paikan päällä ja päätyi pitämään niitä paikkansapitävinä. Se, että korotusasteen todettiin olevan suurempi kuin 30 prosenttia, mikä oli ilmeisessä ristiriidassa kantajan kyselylomakkeeseen antaman vastauksen kanssa, riitti siihen, että kantajan aiemmin esittämiä lukuja päädyttiin pitämään epäluotettavina. Niiden epäluotettavuutta vahvistaa muun muassa se seikka, että kantaja on aiemmista ilmoituksistaan poiketen voinut myöhemmin esittää pelkästään mikroaaltouuneja koskevia tietoja.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 88 On todettava, että asiakirjavihkkosta ilmenee, että komissio on tarkastellut CMO 552 -mallia koskevia tietoja satunnaisotoksin tarkastaakseen kantajan kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa ilmoittamat tiedot. Tämän tarkastamisen perusteella tarkastajat ovat voineet todeta ristiriitaisuuksia kyselylomakkeeseen annettuun vastaukseen verrattuna. Vaikuttaa siltä, että nämä ristiriitaisuudet johtuvat myös siitä menetelmästä, jota kantaja on käyttänyt kyselylomakkeeseen vastatessaan ja erityisesti tiettyjä yleiskustannuksia ilmoittaessaan. Nämä puutteellisuudet eivät siis koske erityisesti CMO 552 -mallia. Ne ovat yleisiä puutteellisuuksia, jotka vaikuttavat koko kyselylomakkeeseen annettuun vastaukseen. Tämän johdosta sillä, oliko esimerkiksi valittu malli edustava otos yhteisöön viedyistä tuotteista, ei ole merkitystä sen kokonaisarviointin pätevyyskannalta, jonka toimielimet ovat perustellusti tehneet niiden kirjanpitoa koskevien tietojen epäluotettavuudesta, jotka koskevat Imarflexiä ja jotka on saatettu komission arvioitaviksi.

- 89 Tästä seuraa, että myös kantajan väite, joka koskee sitä, että CMO 552 -mallia koskeva korotusaste ei olisi edustava, on hylättävä.

Imarflexin asema viejänä

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 90 Kantaja korostaa, että siltä osin kuin Imarflexin tehtävänä oli huolehtia kantajan mikroaaltouunien viennistä, Imarflexiä olisi pitänyt pitää kyseisten tuotteiden perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitettuna viejänä. Kantaja huomauttaa tältä osin, että komissio on väliaikaisen asetuksen 3 ja 4 perustelukappaleessa ilmoittanut Imarflexin olleen viejä ja suorittanut tarkastuskäynnin Imarflexin toimitiloihin, joten komission oli tuolloin pitänyt olla varma siitä, että Imarflex oli viejä.
- 91 Kantajan mukaan toimielimet eivät voineet poiketa Imarflexin tiedoista sillä perusteella, että mikroaaltouunit tosiasiallisesti vietiin Thaimaasta. Tulkitessaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa käytettyä käsitettä ”viejää” siten, että sillä tarkoitetaan vain sitä paikkaa, josta tutkimuksessa kyseessä olevat tuotteet tosiasiallisesti viedään, toimielimet ovat kantajan mukaan jättäneet noudattamatta polkumyynnin vastaisen säädösten tavoitteita.
- 92 Itse asiassa on niin, että silloin kun saman taloudellisen kokonaisuuden sisällä tuotantotoiminta on uskottu yhdelle ja vientitoiminta toiselle yhtiölle, toimielinten on toimittava viejän käyttämien hintojen perusteella. Nyt käsillä olevassa tapauksessa toimielimet eivät kantajan mukaan ole ottaneet huomioon mikroaaltouunien tuotanto- ja vientitoiminnan jakautumista Nisshin-konsernin sisällä. Kantajan oma toiminta käsittää vain mikroaaltouunien tuotannon Imarflexin hoitaessa kaikki yleiskustannuksia kerryttävät viejän liiketoiminnot kuten hin-

noista ja myyntiehdoista neuvottelemisen, tutkimus- ja kehitystoiminnan, asiakkaiden laskuttamisen ja maksujen vastaanottamisen.

- 93 Toissijaisesti kantaja huomauttaa, että toimielinten olisi pitänyt käyttää Imarflexiä koskevia tietoja analogisesti.
- 94 Neuvosto väittää, että perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan mukaan yhteisön ulkopuolista maata voidaan pitää viejämäana vain silloin, jos tuotteet kuljetetaan kyseisen maan läpi. Kantajan valmistamat mikroaaltouunit lähetettiin kuitenkin suoraan Thaimaasta yhteisöön ilman, että ne olisivat kiertäneet Japanin kautta. Toisaalta kantaja antaa Imarflexin vientitoiminnalle liian suuren painoarvon. On nimittäin niin, että kantaja on suoraan laatinut tiettyjä vientilaskuja ja vastaa jakelukustannuksista ja huomattavista vientikustannuksista. Toimielimet ovat siten päteväsi katsoneet, että Japani ei ollut viejämää.
- 95 Lisäksi toimielimet ovat tarkastaneet Imarflexin tiedot vain määrittääkseen, voitaisiinko niitä käyttää perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan lopussa tarkoitettuna muuna kohtuullisena perusteena. Neuvosto korostaa, että toimielimet eivät missään tapauksessa olisi voineet ottaa huomioon Imarflexin tietoja, sillä ne olivat epäluotettavia.
- 96 Ranskan hallitus esittää, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan viimeisessä virkkeessä annetaan toimielimille valintamahdollisuus. Ne voivat viitata joko ”viejän tai muiden tuottajien tai viejien samalla taloudellisen toiminnan alalla toteuttamaan myyntiin alkuperä- tai viejämäassa” taikka ”muuhun kohtuulliseen perusteeseen”, ilman, että jompi kumpi näistä menetelmistä olisi etusijalla. Näin ollen on niin, että vaikka osoitettaisiin, että ensimmäisen menetelmän käyttäminen olisi luotettavaa ja kohtuullisempaa kuin ”muun kohtuulliseen perusteen” käyttäminen, kanteen kohteena olevassa asetuksessa ei kuitenkaan olisi ilmeistä arviointivirhettä, jonka johdosta se olisi kumottava.

- 97 Komissio katsoo, että sekä ilmaisun ”viejä” sanatarkka merkitys että perusasetus estävät kantajan vaatiman tulkinnan hyväksymisen.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi

- 98 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo todennut, että toimielimet ovat voineet pätevästi katsoa Imarflexiä koskevien tietojen olevan epäluotettavia. Näin ollen näitä tietoja ei voitu käyttää laskennallisen normaaliarvon määrittämiseksi, eikä sillä, oliko Imarflex mahdollisesti viejän asemassa, mitä kantaja väittää, ole tältä kannalta merkitystä.
- 99 Tästä seuraa että Imarflexin asemaa viejänä koskeva väite on hylättävä.

Imarflexin tietojen luotettavuus

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 100 Kantajan mukaan komissio olisi helposti voinut varmistaa epäilyttäviksi katsoimiensa tietojen luotettavuuden. Toimielimet eivät voi pitää kyselylomakkeeseen annettua vastausta varsinaisena oikeudellisena asiakirjana, joka voitaisiin hylätä kokonaisuudessaan silloin, kun siinä olisi todettu tiettyjä virheitä tai puutteita. Kyselylomake ei ole muuta kuin osapuolten käytössä oleva väline, jonka avulla osapuolet voivat kykyjensä mukaan toimittaa asian kannalta merkityksellisiä tietoja lyhyessä määräajassa, joka niille on annettu kyselylomakkeen täyttämiseksi.

- 101 Komission olisi menettelyn jokaisessa vaiheessa pitänyt antaa kantajan esittää kaikki ne lisäselvitykset, jotka kantaja katsoi hyödyllisiksi. Toimielimet ovat ristiriitaisuuksien olemassaoloa korostaakseen ja voidakseen sivuuttaa Imarflexin tiedot ilmoittaneet tekosyyksi lisähuomautukset ja toissijaiset ehdotukset, jotka kantaja on voinut esittää. Kantajan kannalta tällainen käytäntö on epäoikeudenmukainen. Polkumyynnin menettelyn osapuolten on voitava tarkastella vaihtoehtoisia ratkaisuja hallinnollisessa vaiheessa ilman pelkoa siitä, että niiden ehdotuksia käytettäisiin myöhemmin niitä vastaan.
- 102 Neuvosto korostaa, että kyselylomakkeen tarkoituksena ei ole se, että kyseinen tuottaja voisi ilmoittaa hyväksi katsomiensa tietoja, jonka jälkeen komission olisi toimittava siten, että tuottaja voisi korjata kaikki komission mahdollisesti havaitsemat puutteellisuudet. Neuvosto korostaa, että kyselylomakkeessa ilmoitettiin selvästi, mitä seurauksia puutteellisista tai virheellisistä vastauksista osapuolille koituu. Vaikka komissio voi, kuten tässä tapauksessa on käynyt, osoittaa, mitä puutteellisuuksia kyselylomakkeeseen annetussa vastauksessa on, ja pyytää lisätietoja, neuvosto väittää, että komission tehtävänä ei ole korjata tilannetta tältä osin.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 103 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo todennut, että toimielimet ovat pätevästi voineet hylätä Imarflexiä koskevat tiedot niiden epäluotettavuuden takia.
- 104 Toisaalta on niin, että kyselylomakkeessa viitattiin kantajalle kuuluvaan velvollisuuteen ja puutteellisesta vastauksesta koituviin seuraamuksiin seuraavasti:

”Kyselylomakkeen tarkoituksena on, että komissio voi sen avulla kerätä tutkimustansa varten tarpeelliseksi katsomiaan tietoja. Etunne mukaista on vastata

siihen mahdollisimman täydellisesti ja tarkasti sekä liittää mukaan kaikki vastauksianne tukevat asiakirjat. Jos komissio ei saa kaikkia pyytämiänsä tietoja asetetussa määräajassa, se voi ryhtyä alustaviin tai lopullisiin toimenpiteisiin käytettävissä olevien tosiasioita koskevien tietojen perusteella. Jos komissio toteaa, että toimitetut tiedot ovat virheellisiä tai harhaanjohtavia, se voi sivuuttaa ne samoin kuin kaikki vaatimukset, joihin ne liittyvät. Edellä esitetty huomioon ottaen on todettava, että jos teillä on vaikeuksia vastatessanne kyselyyn, tai jos jonkin muun syyn johdosta katsotte, ettette voi täyttää osaa kyselylomakkeesta, teitä kehoitetaan ilmoittamaan siitä komissiolle 15 päivän kuluessa saatekirjelmän päiväyksestä. Komission yksiköt tulevat parhaansa mukaan auttamaan teitä. Teitä pyydetään ilmoittamaan kohtaamanne vaikeudet tai haluamanne selvennykset.”

- 105 Lisäksi kantajan 31.7.1995 päiväystä kirjeestä ja 3.11.1995 päiväystä kirjeestä samoin kuin kantajan istunnossa ilmoittamasta ilmenee, että se piti tutkimusmenettelyä neuvotteluina, joissa se teki useita peräkkäisiä ”ehdotuksia” Imarflexin yleiskustannusten korotusasteista ja voittomarginaalista. Tältä osin on todettava, että kantaja ilmoitti 3.11.1995 päivätyssä kirjeessään seuraavaa:

”Lopullinen ehdotuksemme

Kuten edellä on todettu, olemme ensimmäisessä vastauksessamme vaatineet, että yleiskustannusten/voiton osuudeksi todettaisiin 11,39 (korjauksen jälkeen 11,86) prosenttia. Myöhemmin ehdotimme teille 13:a prosenttia ja 15:tä prosenttia. Näiden lukujen väliset erot johtuvat erilaisesta lähestymistavasta. Tämä 11,86 prosentin suuruinen osuus on laskettu Imarflexin kaikkien yleiskustannusten/voiton perusteella. 13 prosentin suuruinen osuus on laskettu sellaisten tietojen perusteella, jotka koskevat mikroaaltouunien myynnin yksityiskohtia. 15 prosentin suuruinen osuus on peräisin edellisestä esimerkistä. Ottaen huomioon käytettävissä olevan ajan niukkuus ja tiedot, joita voitte pitää luotettavina, lopullinen ehdotuksemme on, että laskisitte laskennalliset arvomme käyttämällä yleiskustannusten/voiton 21,75 prosentin suuruista osuutta asianmukaisena lukuna. Tämä 21,75 prosenttia perustuu CMO 552 -malliin, jonka osalta olette tehneet tarkastuksia Japanissa, ja se on ilmoitettu 31.7.1995 päivätyn kirjeemme liitteessä 11. Tämän mallin osalta teillä on tiedossanne sen myynti- ja ostohintaa koskevat tosiasiat. Alennusten ja toimituskustannusten osalta on todettava, että ne ovat lähellä niitä lukuja, jotka liitteessä 2 on laskettu

globaalisti. Korjauskustannukset ovat kohtuulliset ottaen huomioon toiminta sellaisena kuin se on teille ilmoitettu. Toivomme vakaasti, että hyväksytte tämän ehdotuksen ja ratkaisette asian ystävällisesti ja kohtuullisesti.”

- 106 Näistä seikoista ilmenee, että toimiessaan näin kantaja ei ole ymmärtänyt tutkimuksen luonnetta. Kantaja ei tällaisissa olosuhteissa voi moittia toimielimiä siitä, että nämä eivät ole suorittaneet toista tarkastusta tai oikaisua, joilla olisi voitu poistaa kantajan alunperin toimittamien tietojen luotettavuuteen vaikuttavat virheet.
- 107 Imarflexin tietojen luotettavuutta koskevat kantajan väitteet on tämän johdosta hylättävä perusteettomina.

Korealaisten tietojen käyttämisen kohtuuttomuus

Asianosaisten väitteet ja niiden perusteet

- 108 Kantaja korostaa ensinnäkin, että kanteen kohteena olevan asetuksen perustelut ovat ristiriitaiset ja riittämättömät. Se väittää, että toimielimet ovat käyttäneet korealaista korotusastetta Malesiaan sijoittautuneeseen tuottajaan lähinnä siitä syystä, että kyseinen tuottaja oli etuyhteydessä yhteen korealaisista tuottajista, vaikka se vei mikroaaltouunit Malesiasta kuljettamatta niitä Korean kautta. Sama logiikka on pitänyt saada toimielimet käyttämään Imarflexin eli kantajaan etuyhteydessä olevan viejän tietoja.
- 109 Kantaja väittää toiseksi, että korealaisten tuottajien yleiskustannusten ja voittomarginaalin käyttäminen ei ole laskennallisen normaaliarvon laskemisen kohtuullinen peruste ja että se on ristiriidassa yhdenvertaisen kohtelun ja

syrjintäkiellon periaatteiden kanssa (julkisasiamies Lenzin ratkaisuehdotus em. asiassa Nakajima v. neuvosto, Kok. 1991, s. I-2112, 85 kohta). Toimielimet ovat kantajan mukaan ylittäneet harkintavaltansa rajat valitessaan kohtuullista perustetta laskennallisen normaaliarvon laskemiselle ja tehneet ilmeisen arviointivirheen (em. asia Nölle ja em. asia Ferchimex v. neuvosto). Toimielimet eivät kantajan mukaan menelleet kohtuullisesti käyttäessään korealaisten tuottajien korotusastetta, sillä korealaisten tuottajien tilanne poikkeaa paljon kantajan tilanteesta. Kantaja yksilöi tältä osin kaksi olennaista eroa.

- 110 Ensinnäkin kantaja esittää, että korealaiset tuottajat eroavat Nisshin-konsernista kokonsa puolesta. Korealaisten tuottajien yleiskustannukset ja hallintokustannukset ovat paljon suuremmat kuin Nisshin-konsernin vastaavat kustannukset. Tämä ero ilmenee vertailtaessa toisaalta korealaisten yritysten eli Samsungin, Daewoon ja LG:n ja toisaalta Nisshin-konsernin pääomia, liikevaihtoa ja henkilökuntaa. Kantaja esittää tältä osin université libre de Bruxellesin (Brysselin vapaa yliopisto) professori Sekkatin lausunnon, jonka mukaan liikevaihto työntekijää kohti ei ole asianmukainen merkki korealaisten tuottajien tehokkuudesta.
- 111 Toiseksi kantaja korostaa, että korealaisten tuottajien jakelumenetelmät poikkeavat kantajan omista. Tietyt korealaistuottajat myyvät mikroaaltouuneja vähittäiskaupassa kotimarkkinoillaan, minkä johdosta niiden myyntikustannukset ovat paljon suuremmat kuin kantajan, joka on erikoistunut ”original equipment manufacturer” -tuotteiden (OEM-tuotteet) vientiin, ja Imarflexin, joka myy 90 prosenttia mikroaaltouuneistaan Japanissa yhdelle ainoalle asiakkaalle.
- 112 Neuvosto huomauttaa toimielinten käyttäneen Korean markkinoita koskevia tietoja sen johdosta, että kyseiset markkinat olivat ainoat tutkimuksessa kyseessä olleet markkinat, joilla myytiin voittoa tuottavasti samankaltaisia tuotteita edustavia määriä. Lisäksi Korean markkinat ovat kilpaillut ja ne ovat kooltaan huomattavat.

- 113 Lisäksi neuvosto katsoo, että kantajan toimittamat korealaisia tuottajia koskevat tiedot eivät olleet täsmällisiä eikä niitä voitu tarkistaa. Näiden yritysten liikevaihto työntekijää kohti on suurempi kuin Nisshin-konsernin vastaava luku, mikä on osoitus suurtuotannon positiivisista vaikutuksista ja ristiriidassa kantajan väitteiden kanssa.
- 114 Neuvosto hylkää myös jakelumenetelmien erilaisuuteen perustuvan väitteen ja huomauttaa tältä osin, että laskennallisen normaaliarvon määrittelyllä pyritään selvittämään yleiskustannukset, joita kantajalle olisi aiheutunut, jos se olisi myynyt mikroaaltouuneja Thaimaan markkinoille. Neuvosto huomauttaa, että toimielimet ovat tehneet erityisen oikaisun kantajan osalta ottaakseen huomioon sen, että se vei huomattavia määriä mikroaaltouuneja lähinnä yhdelle ainoalle yhteisössä sijaitsevalle asiakkaalle.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 115 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo todennut, että toimielimet saattoivat pätevästi sivuuttaa Imarflexiä koskevat tiedot. Tästä seuraa, että kantajan väitteellä, jonka mukaan toimielinten olisi pitänyt turvautua Imarflexin tietoihin, ei ole merkitystä.
- 116 Yhdenvertaisuusperiaate ja syrjäntäkiellon periaate, joihin kantaja myös vetoaa, ovat ristiriidassa toisaalta sen kanssa, että toisiinsa verrattavissa olevissa tilanteissa meneteltäisiin eri tavalla, ja toisaalta sen kanssa, että erilaisissa tilanteissa meneteltäisiin samalla tavalla, ellei tällaista menettelyä voida objektiivisesti perustella (yhdistetyt asiat C-133/93, C-300/93 ja C-362/93, Crispoltoni ym., tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4863, 51 kohta ja em. asia Thai Bicycle v. neuvosto, 96 kohta).

- 117 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdan loppuosan nojalla toimielimet voivat käyttää kolmansien yritysten kirjanpitolietoja vain sillä edellytyksellä, että käytetty menetelmä on kohtuullinen. Tästä seuraa, että mahdollisuus käyttää sellaisten kolmansien yritysten kirjanpitolietoja, joiden tilanne välttämättäkin poikkeaa polkumyyntitutkimuksen kohteena olevien yritysten tilanteesta, kuuluu olennaisesti perusasetukseen, eikä näiden tietojen käyttämistä voida näin ollen katsoa sellaisenaan yhdenvertaisuusperiaatteen ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseksi.
- 118 Sitä paitsi väliaikaisen asetuksen 36 ja 46 perustelukappaleesta ilmenee, että ”komissio piti asianmukaisena käyttää Korean kotimaisia myynti-, yleis- ja hallinnollisia kustannuksia ja voittoa kannattavan myynnin osalta. Tätä pidettiin kohtuullisena, koska Korean markkinat olivat ainoat tähän polkumyyntimenetelyyn kuuluvat, joilla samankaltaisen tuotteen kannattavaa myyntiä oli edustavassa määrin. Lisäksi, kuten johdanto-osan 12 ja 13 kappaleessa korostetaan, Korean markkinat ovat laajat ja kyseessä olevat taloudelliset toimijat toimivat kilpailuympäristössä.”
- 119 Kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä, joka osoittaisi asiassa tapahtuneen sellaisen ilmeisen virheen, jolla olisi merkitystä tämän arvioinnin pätevyuden kannalta.
- 120 Lisäksi on muistettava, että nyt kyseessä olevassa tapauksessa toimielimet ovat tehneet laskennalliseen normaaliarvoon oikaisuja ottaakseen huomioon korealaisten tuottajien ja kantajan tilanteiden väliset tietyt erot ja erityisesti kyseisten mikroaaltouunien fyysisten ominaisuuksien, tuontimaksujen ja niiden myyntiportaiden väliset erot, joissa myynnit toteutettiin (kanteen kohteena olevan asetuksen 27 perustelukappale ja väliaikaisen asetuksen 50 perustelukappale).

- 121 On siis hyväksyttävä se, että käyttäessään korealaisia tuottajia koskevia tietoja laskennallisen normaaliarvon laskemista varten toimielimet eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä eivätkä loukanneet yhdenvertaisen kohtelun periaatetta eivätkä syrjintäkiellon periaatetta.
- 122 Korealaisten tietojen käyttämisen kohtuuttomuutta koskevat kantajan väitteet on näin ollen hylättävä.
- 123 Tästä seuraa, että yleiskustannusten ja voittomarginaalin määrittelytavan valintaa koskevat väitteet ovat perusteettomia. Näin ollen ensimmäinen ja toinen kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

3. Tuontimaksujen ja välillisten verojen ottaminen huomioon laskennallisen normaaliarvon määrittelyssä ja sen sekä vientihinnan vertailussa (viides kanneperuste)

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 124 Kantaja riitauttaa menetelmän, jota käyttäen neuvosto on ottanut huomioon tuontimaksut ja välilliset verot laskennallista normaaliarvoa laskeessaan. Kantaja huomauttaa, että neuvosto on lisännyt raaka-ainekustannuksiin Thaimaassa voimassa olleen 35 prosentin suuruisen tuontimaksun määrän. Laskeakseen yleiskustannusten ja voittomarginaalin määrän neuvosto on kantajan mukaan kertonut tuotantokustannukset korealaisista tiedoista johdetulla korotusasteella. Kun näin on tehty, yleiskustannuksia ja voittomarginaalia on suurennettu määrällä, joka vastaa tuontimaksun kertomista korotusasteella.

- 125 Koska tuontimaksut oli palautettu viennin yhteydessä, neuvosto on vähentänyt niiden määrän laskennallisesta normaaliarvosta. Kantaja korostaa kuitenkin, että mitään oikaisuja ei ole tehty yleiskustannusten ja voittomarginaalin vastaavan korotuksen neutralisoimiseksi. Kantaja väittää tämän menettelyn johtavan siihen, että normaaliarvo määritetään liian suureksi ja että polkumyyntimarginaali suurenee yli 3 prosentilla.
- 126 Kantaja huomauttaa, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdassa ei kielletä sitä, että normaaliarvoa laskettaessa vähennettäisiin paitsi tuontimaksut ja välilliset verot niin myös se määrä, jolla nämä maksut ja verot ovat lisänneet yleiskustannuksia ja voittomarginaalia. Tämän artiklan tavoitteena on sen välttäminen, että kotimarkkinoiden myyntihinnan (välilliset verot ja tuontimaksut mukaan lukien) ja alimman vientihinnan, johon ei sisälly näitä maksuja ja välillisiä veroja, välistä eroa pidettäisiin polkumyyntimenettelyn perustavana tekijänä.
- 127 Kantaja katsoo, että tuontimaksuja ei olisi pitänyt ottaa mukaan laskennallista normaaliarvoa laskettaessa. Koska kantaja on sijoittautunut vapaa-alueelle, se tuo materiaalit maahan tuontimaksuitta. Neuvosto on kuitenkin menetellyt siten kuin kantaja olisi tosiasiaassa maksanut nämä maksut ja sen jälkeen saanut ne viennin yhteydessä palautetuiksi.
- 128 Lopuksi kantaja epäilee sitä, onko neuvoston sellainen menettely asianmukaista, jossa yleiskustannukset ja voittomarginaali (Koreassa maksetut verot ja maksut mukaan lukien) on lisätty kantajan valmistuskustannuksiin, joihin on lisätty thaimaalaiset tuontimaksut, joita kantaja ei ole koskaan maksanut. Kantaja väittää, että laskiessaan yleiskustannuksia ja voittomarginaalia neuvoston olisi pitänyt neutralisoida korealaisten tuontimaksujen ja välillisten verojen vaikutus.
- 129 Neuvosto toteaa, että vaikka kantaja oli sijoittautunut vapaa-alueelle, sen olisi pitänyt maksaa 35 prosentin suuruisia tuontimaksuja, jos se olisi myynyt mikroaaltouuneja Thaimaassa. Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan

ii alakohdassa säädetään, että tuotantokustannukset lasketaan kaikkien tavanomaisen liiketoiminnan yhteydessä alkuperämaassa aiheutuneiden kustannusten perusteella. Saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan mukaisesti toimitelimit ovat vähentäneet laskennallisesta normaaliarvosta tuontimaksut, jotka sisältyivät valmistuskustannuksiin. Ei ollut tarpeen tehdä ylimääräistä oikaisua sen vaikutuksen neutralisoimiseksi, joka tuontimaksuilla on yleiskustannusten ja voittomarginaalin laskemiseen. On nimittäin niin, että korealaisten yritysten osalta lasketut yleiskustannukset ja voittomarginaali ilmoitettiin prosenttiosuutena Korean markkinoille tarkoitettujen mikroaaltouunien valmistuskustannuksista, joissa on mukana välilliset verot ja tuontimaksut. Vertailun pätevyys varmistamiseksi olisi siis ollut tarpeen lisätä nämä korealaiset tiedot kantajan valmistuskustannuksiin, välilliset verot ja tuontimaksut mukaan lukien.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 130 Normaaliarvon laskemisella pyritään määrittämään tuotteen myyntihinta sellaisena kuin se olisi, jos tuote myytäisiin alkuperämaassaan tai viejämäassaan. Tämän johdosta huomioon on otettava juuri kotimarkkinoilla toteutettuihin myynteihin liittyvät kustannukset (em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 64 kohta). Asiassa ei ole kiistetty sitä, että jos kantaja olisi myynyt kyseiset mikroaaltouunit Thaimaan markkinoilla, maahantuoduista kappaleista olisi peritty tuontimaksuna 35 prosenttia niiden arvosta. Toimitelimit ovat siis perustellusti lukeneet määrät, jotka vastaavat näiden tuontimaksujen maksamista, kantajan valmistuskustannuksiin.
- 131 Koska kantajan tuotantokustannuksiin sisältyi Thaimaassa kannettavat tuontimaksut, oli tarpeen soveltaa korealaista korotusastetta, joka oli laskettu sellaisten tuotantokustannusten perusteella, joihin puolestaan sisältyi Koreassa kannettavat tuontimaksut ja välilliset verot. Muunlainen menetelmä nimittäin rikkoisi laskennallisen normaaliarvon korealaisten osatekijöiden (yleiskustannukset ja voittomarginaali) ja thaimaalaisten osatekijöiden (kantajan tuotantokustannukset) välisen symmetrian.

- 132 Normaaliarvon ja vientihinnan pätevän vertailun varmistamiseksi perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan a alakohdassa säädetään mahdollisuudesta tehdä tiettyjä oikaisua muun muassa niiden erojen perusteella, jotka liittyvät tuontimaksuihin ja välillisiin veroihin.
- 133 Näitä oikaisuja ei tehdä viran puolesta; niiden tekemistä vaativan osapuolen on näytettävä toteen, että niitä koskeva vaatimus on perusteltu (asia 255/84, Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1861, 33 kohta ja asia T-171/94, Descom Scales v. neuvosto, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2413, 66 kohta).
- 134 Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Oikaisut, joiden tarkoituksena on ottaa huomioon 9 kohdan a alakohdassa luetellut hintojen vertailukelpoisuuteen vaikuttavat erot, on sen mukaan kuin on perusteltua tehtävä jäljempänä olevien sääntöjen mukaisesti:

— —

b) Tuontimaksut ja välilliset verot

Kun alkuperä- tai viejämaassa kulutukseen tarkoitettu tuote voidaan joko vapauttaa samankaltaisen tuotteen ja siihen fyysisesti liittyvien materiaalien tuontimaksuista taikka välillisistä veroista, sellaisina kun ne määritellään liitteessä olevissa huomautuksissa, tai kun siitä maksetut tällaiset tuontimaksut taikka välilliset verot voidaan palauttaa viettäessä tuote yhteisöön, normaaliarvosta vähennetään näitä tuontimaksuja tai veroja vastaava määrä.”

- 135 Näistä säännöksistä seuraa, että toimielinten ei ole vähennettävä normaaliarvosta tuontimaksuja tai välillisiä veroja suurempaa määrää.
- 136 Niinpä vähentäessään normaaliarvosta tuontimaksut, jotka olisi kannettu, jos kantaja olisi myynyt mikroaaltouunit kotimarkkinoillaan, toimielimet eivät ole rikkoneet perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan säännöksiä.
- 137 Tästä seuraa, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste on hylättävä.

4. Perustelujen riittämättömyys (viides kanneperuste)

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

- 138 Kantaja väittää, että kanteen kohteena olevaa asetusta on perusteltu riittämättömästi, koska neuvosto ei ole tarkastellut yhtä kantajan esittämistä väitteistä. Kantaja kiistää esittäneensä kanteen kohteena olevan asetuksen 26 perustelukappaleessa mainitun väitteen, jonka mukaan se ”väitti, että [Imarflexin tietojen käyttäminen] olisi polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan säännösten mukainen, koska Thaimaassa tuotetut yhteisöön tuodut mikroaaltouunit toimitettiin todellisuudessa Japanista.” Kantaja toteaa tutkimuksessa esittäneensä, että neuvoston olisi pitänyt käyttää Imarflexin yleiskustannuksia ja voittomarginaalia Japanin markkinoilla laskennallisen normaaliarvon määrittämiseksi. Koska neuvosto ei ole koskaan vastannut tähän väitteeseen, kanteen kohteena oleva asetus olisi kumottava.

- 139 Neuvosto väittää, että kantajan väitteiden sisältö ei ole jäänyt siltä huomiotta. Tältä osin neuvosto viittaa ilmaisuihin, joita käytettiin lopullisessa tiedoksiantokirjeessä, jossa komissio vastasi kaikkiin kantajan esittämiin väitteisiin.
- 140 Neuvosto väittää, että toimielinten velvollisuutena ei ollut vastata kanteen kohteena olevassa asetuksessa kuhunkin menettelyssä esitettyyn väitteeseen (asia 185/83, Rijksuniversiteit te Groningen, tuomio 25.10.1984, Kok. 1984, s. 3623, 38 kohta; asia 303/87, Universität Stuttgart, tuomio 15.3.1989, Kok. 1989, s. 705, 13 kohta ja asia 246/86, Belasco ym. v. komissio, tuomio 11.7.1989, Kok. 1989, s. 2117, 55 kohta).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen arviointi asiasta

- 141 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 190 artiklassa määrätyissä perusteluissa on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmaistava yhteisön toimielimen tekemän riidanalaisen toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviää sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiaan, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Ei kuitenkaan voida vaatia, että asetuksissa eriteltäisiin kaikki tosiasia- ja oikeuskysymykset, jotka ovat joskus hyvin lukuisia, monitahoisia ja asian kannalta merkityksellisiä, siltä osin kuin sitä, täyttävätkö asetukset perustamissopimuksen 190 artiklassa määrätyt edellytykset, arvioitaessa on otettava huomioon asetusten sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja menettely, jossa ne on annettu, samoin kuin kaikki kyseistä asiaa koskevat oikeussäännöt (asia 203/85, Nicolet Instrument, tuomio 26.6.1986, Kok. 1986, s. 2049, 10 kohta; asia 240/84, Toyo ym. v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1809, 31 kohta; em. asia Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomion 39 kohta ja asia T-2/95, IPS v. neuvosto, tuomio 15.10.1998, tuomion 357 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).
- 142 Tämä edellytys täyttyy tässä tapauksessa. Kanteen kohteena olevasta asetuksesta ja väliaikaiseen asetukseen tehdyistä viittauksista ilmenee riittävästi syitä, joiden

takia Imarflexiä koskevat tiedot on hylätty. On myös todettava, että toimielimet ovat vastanneet kantajan tutkimuksissa esittämiin väitteisiin, ja ne ovat tehneet näin erityisesti väliaikaisissa ja lopullisissa tiedoksiantokirjeissä. Tästä seuraa, että kantaja on voinut näiden perustelujen perusteella saada selville ne syyt, joiden takia Imarflexin tietoja ei ole käytetty laskennallisen normaaliarvon laskentaperusteena, ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta.

- 143 Perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista koskeva väite on tämän johdosta hylättävä.
- 144 Edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 145 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on veloitettava vastaamaan paitsi omista oikeudenkäyntikuluistaan myös korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.
- 146 Saman työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen komissio ja Ranskan tasavalta on veloitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **Kantaja veloitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Komissio ja Ranskan tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Pirrung

Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä lokakuuta 1999.

H. Jung

J. D. Cooke

kirjaaja

laajennetun viidennen jaoston puheenjohtaja